

MĚSTĚ natočené v roce 1989 a vydané Pantonem o rok později tu je celé. K němu jsou přidány ještě písně *Atomy* a *Sisyfova žena* ze singlu.

Album obsahuje vedle kompaktních disků i pěkně vypravený booklet, kde najdeme šest textů, z nichž čtyři napsal Láďa Kantor a po jednom Pavel Šrut a Petr Skoumal. Je tam také vzpomínka Jiřího Cerhy na spolupráci s Láďou, několik výborných fotografií a osmistránková stať Jiřího Černého nazvaná *40 let bez výmluv*. Je tam připomenuto také působení skupiny v divadle Semafor, které ale neskončilo v roce 1975, kdy byli jeho členové propuštěni z trvalého pracovního poměru. Na krátkodobé smlouvy pokračovali dál a hráli ve hře *Kytice* až do jejího stažení z repertoáru.

Album bylo představeno veřejnosti v neděli 22. listopadu při koncertu v Ma-lostranské besedě, kde se sešla většina členů Vocalu doplněná o posily polistopadové éry skupiny – Michala Pleskota a Veroniku Pospíšilovou. Ta vedle sborů také zaskočila za momentálně hlasově indisponovanou Helenu Arnetovou a zazpívala její velký hit *Ponorná řeka lásky*, bez nějž by nebyla rekapitulace úspěšné tvorby skupiny úplná. Bylo to zpívání i vzpomínání krásné, lehce nostalgické, ale také nadějně, protože cesta započatá v roce 1969 pokračuje dál. Zaplněný sál nadšeně aplaudoval, a když dozněl závěrečný *Kabaret svět*, nebyl jsem asi sám, kdo se stěží bránil dojetí.

Ivan Kott

PRAVDIVÁ ZPRÁVA O JEDNOM BOŽSKÉM ALBU

SPEKTRUM: PAIAN, CD 2015, VYDAL ALIKVOTNÍ SBOR SPEKTRUM, O. S.

„To je to nejlepší, co jsem dělal!“ řekl zvukař jonáších srazů Radek Horák a podal mi cédečko, na jehož obalu byla fotka sluncem prosvětlených mraků. Vpravo dole bylo poměrně malými písmeny napsáno „paian“, pod tím „SPEKTRUM“ a ještě pod tím „Alikvotní sbor/ Overtone Choir/ Obertonchor“. Když jsem album otevřel, padlo mi oko na závěr kratičkého úvodního textu: Název „Paian“ pochází ze starořečtiny a znamená „slavnostní zpěv“, původně věnován bohu Apollónovi. Alikvotní sbor Spektrum vám přeje božský zážitek.

Během prvního poslechu jsem pochopil, proč byl Radek ze své zvukařské práce tak nadšený, a také to, že přání božského zážitku nebylo nadsazené. Aspoň u mě ne. Znovu jsem vzal do ruky obal a teprve přitom si všiml, že v pravé horní části vykreslily mraky mužskou tvář, spíš božskou než lidskou, zřejmě tedy Apollónovu.

Příznávám, že o sboru Spektrum jsem nevěděl a hlavně jsem neznal žádné ze tří jeho zatím vydaných CD. Alikvotní zpěv jsem měl dosud spojený s tibetskými mnichy a skupinou Huun Huur Tu ze sibiřské republiky Tuva. Tu jsem poprvé slyšel chrčít ve filmu o apačském náčelníkovi Geronimovi a podruhé naživo na Folkovkách v Náměšti nad Oslavou. Moc se mi líbili, ale popsat to moc neumím. Mohl bych odněkud opsat definici alikvotního zpěvu, ale tu si určitě najdete sami. Hodně o hrdelním zpěvu a přímo o sboru Spektrum i jeho sbormistrovi Janu Staňkovi se dozvíte z webových stránek básníka Jaromíra Tylpta.

Nebudu dělat chytrého jenom proto, že jsem si to přečetl o něco dřív. Jediné, co chci, je vzbudit váš zájem o desku, na níž najdete leccos z toho, co znáte, v podání, jaké jste asi ještě neslyšeli. Nezaskočí vás tradicionály I Will Always Bless the Lord, Goin' Home či Old Time Religion nebo Alleluja od Gordona Younga. To zpívají i jiné sbory. Ale nikdo v Čechách a na Moravě je zatím nespojil s alikvótními tóny. Tuto cestu poznal Jan Staněk před lety v zahraničí, od té doby po ní kráčí a přibírá ty, kteří se jím nechají vést. Hlásím se taky, ne snad jako zájemce o členství v souboru, ale jako nadšený posluchač, který sice pamatuje více pokusů o zhudebnění Máchova Máje, žádný však nezněl tak originálně jako verze Stuarta Hindse, jedné z nejznámějších postav alikvotního zpěvu vůbec. To je další ze zvláštností božského alba: obsahuje skladby širokého okruhu autorů hudby (kromě Hindse a Younga třeba Zoltán Kodály nebo Jaroslav Krček) i textů (kromě Máchy třeba Cyprian Kamil Norwid nebo Alexandr Blok) a přitom jednotlivá čísla navazují zcela přirozeně, vše plyne jak má, není nic, co by rušilo.

Možná je můj dojem ovlivněn blížícím se předvánočním časem, možná i tím, že víc než hodinový soudržný celek končí spirituálem Old Time Religion, který jsme před třiceti lety s českým textem „Neberte nám naši víru“ hulákali při vodáckém vysokoškolském kursu na Slapech. Ano, „každý máme nějaký ty zážitky“, jak říkával Petr Skoumal.

Milan Zeibert

NOVÉ ALBUM MUŽE, KTERÉHO NA SCÉNĚ NEPŘESLECHNETE ANI NEPŘEHLEDNETE

V úterý 10. listopadu bylo v budově Českého rozhlasu představeno nové hudební album vydané Radioservisem. Jmenuje se **ARIAS** a nabízí dvanáct operních árií perfektně nazpívaných basbarytonistou **Adamem Plachetkou** za doprovodu Symfonického orchestru Českého rozhlasu řízeného Ondřejem Lenárdem. Mezi operními autory tu nacházíme velikány, jakými jsou Richard Wagner (árie z opery Tannhäuser), Gaetano Donizetti (Lucie z Lamermooru; Favoritka; Nápoj lásky), Giuseppe Verdi (Falstaff; Síla osudu; Macbeth), Georges Bizet (Carmen) či Gioachino Rossini (Lazebník sevillský). Z českých skladatelů tu jsou zastoupení Antonín Dvořák (Čert a Káča), Bedřich Smetana (Čertova stěna) a Jiří Pauer (Zuzana Vojířová). Album navazuje na dvě alba předchozí nazvaná Live a Songs obsahující dvořákovský a smetanovský repertoár.

Přestože Adam Plachetka patří k mladé generaci našich operních pěvců (*4. 5. 1985), získal si již velké renomé. V roce 2005 debutoval v pražském Národním divadle, od sezóny 2010/2011 působí ve Vídeňské státní opeře, vystupoval rovněž v Salcburku, Miláně, Soulu, Nice, Mnichově, Bruselu, Londýně, Baden-Badenu, Berlíně a dalších městech. V únoru letošního roku také zpíval v newyorské Metropolitní opeře a je prvním Čechem, kterému se to podařilo před dovršením třiceti let.